

1.

Кампусът на Военната академия на Съединените щати в Уест Пойнт пустееше. Не се виждаха взводове курсанти, които да маршируват по плаца или да демонстрират техники с оръжие под загубилия блясък си, но немигващ поглед на бронзовия Джордж Вашингтон, яхнал също така бронзов кон. Не отекваше тропот от кубинки по асфалта на централния плац, където курсантите изтъпяваха своите наказания. Не гърмяха и заповеди, чийто екот каменните стени усилваха. Не се чуваше и гръмогласният рев на сержантите, които отмерваха ритъма: раз-два, раз-два.

Учебната година бе приключила. Абсолвентите – новоизпечени офицери, бяха заминали за първите си назначения, а останалите курсанти бяха разпределени в най-различни летни тренировъчни лагери. Не свиреха военни оркестри и единственият звук, който се чуваше, долиташе откъм короните на дърветата. Те сякаш нашепваха несподелени тайни, насърчени от ранния летен бриз. Сивите фасади на старите мрачни сгради в комплекса се къпеха в топлите златисти отблясъци на залязващото слънце. Беше последната неделя на юни. Утрешният ден бе известен като Денят 3.

Подполковник Джон „Док“ Холидей крачеше из огромния плац, облечен в пълна парадна униформа, в която се чувстваше малко неловко. Прибираше се у дома след прощална вечеря в офицерския клуб, разположен в другия край на кампуса, и изпитваше облекчение от факта, че няма кой да го види в това състояние. Подпийнал преподавател по военна история наред най-елитното военно училище в страната определено не беше гледка, която да допадне на цивилните родители на курсантите или да се отрази добре на имиджа на академията.

Холидей впери замъгления си поглед в съгъстващия се мрак. Покритата с белези празна очна кухня под черната превръзка го измъчваше с фантомна болка, причинена най-вероятно от твърде голямото количество малцово уиски, изпито по време на вечерята. Призрачна безлюдност бе обгърнала не само плаца, но и останалата част от „Уест Пойнт“. На другия ден обаче обширните, грижливо окосени тревни площи около плаца щяха да се превърнат в същински човешки мравуняк, гъмжащ от майките, бащите, братята, сестрите и приятелите на хиляда и двестата новобранци. Всички те щяха да пристигнат въоръжени с видеокамери, за да увековечат последните часове свобода на въпросните хиляда и двеста, които американската военна машина предстоеше да погълне.

Денят 3, или Денят на записването, наподобяваше нещо средно между цирк и края на света. Новоизлюпените курсанти – макар и запазили за момента цивилните си прически – приличаха на затворници от концентрационен лагер. Щом пристигнеха, започваха да се озъртат край дългата редица автобуси с обещани от страх и ужас очи. Посрещаха ги сержанти инструктори,

които мигом започваха да им крещат и да ги блъскат, за да ги отведат към местата, където да бъдат остригани, да получат номера и униформи, след което да отпрашат в забвение със строева крачка, досущ като децата на Хамелин, водени от онзи ловец на плъхове и неговата възшебна флейта.

След пет седмици, прекарани в Центъра за начално обучение, популярен като Казармите на звяра или просто Звяра – през това време щяха да отпаднат стотина курсанти – оцелелите ги очакваха четири трудни и мрачни години, през които да отпаднат още сто души. Накрая ловецът на плъхове щеше да ги подмами на бойните полета на Афганистан или Ирак, или където му хрумне на онзи, който по това време обитава Белия дом.

Холидей ги бе виждал да идват и да си отиват с хиляди, а преди доста години и да загиват на места, каквито нито роднините, нито приятелите на новоизлюпените курсанти можеха да си представят. Тържественото посрещане и помпозните речи в „Уест Пойнт“ щяха да отстъпят място на пролята кръв и пръснат мозък, на откъснати крайници и прочее последствия от различни въоръжени конфликти, които никога не намираха място във вечерните новини, да не говорим за страниците на „Хауит-сър“, или „Гау-бица“, както бе известен годишникът на „Уест Пойнт“. Едно от доказателствата за това, войник на име Доминик Трант, лежеше в старото гробище край Вашингтон Роуд още от 1782 година.

Всичко това вече беше минало. Десет месеца по-рано, малко след смъртта на чичо си Хенри, Док Холидей бе тръгнал по следите на един тамплиерски меч, който бе накарал него и братовчедка му Пеги Блексток да прекосят половината свят в търсене на тайна, променила живота му завинаги. Бяха открили съкровището на тамплиерите, което понастоящем лежеше скрито в подземията на дърен замък в Южна Франция, Шато дьо Раванш.

Док Холидей се бе превърнал в заложник на това съкровище, в слуга на една смайваща въображението тайна. Месеци наред се бе борил с угризенията, продиктувани от служебните му задължения, и накрая бе осъзнал, че не е в състояние повече да преподава история, време беше да се потопи в нея, да я изживее, така да се каже. Връчил беше оставката си на ръководството на академията и бе приел да остане до края на учебната година. Сега учебната година беше приключила.

Холидей достигна края на плаца и свърна по Вашингтон Роуд. Мина покрай т.нар. Квартира № 100, издържания във федералистки стил дом на началника на Военната академия, и продължи по Алеята на професорите. Домът му беше най-малкият от всички, разположени на тази живописна сенчеста улица – къща с едва две спални, построена в характерния за 20-те години на миналия век стил, с дъбова ламперия, стъклописи, лакирано дюшеме и старинни мебели.

Холидей живееше на улицата, предназначена за семейните преподаватели, макар да бе овдовял преди повече от десет години. От друга страна обаче, когато постъпи в „Уест Пойнт“ след онази идиотска злополука, отнела окоето му, тази малка къща се оказа единственото жилище, съответстващо на ранга му.

Холидей затърси ключовете си, сетне успя да отключи – макар и с известни усилия – предната врата и влезе в потъналата в мрак къща. Както обикновено, за частица от секундата в едно далечно ъгълче на сърцето и ума му се прокрадна илюзията, че Ейми ще го посрещне, но миг по-късно потъна в нежната прегръдка на тъгата, щом осъзна, че това няма да се случи. Бе изминало много време, цели десет години, но част от болката просто отказваше да си отиде, каквото и да твърдяха философите.

Хвърли ключовете в купичката, оставена върху бюфета, който Пеги беше сковала, когато бе на дванайсет, и се запъти към кухнята. Включи газовия котлон и постави тенекиения кафеник върху него, сетне се върна в спалнята и съблече униформата си. Макар да бе леко замаян от изпития алкохол, окачи я грижливо на закачалката и я прибра в гардероба редом до униформата си на рейнджър, сетне обу джинси и тениска. Върна се в кухнята, наля си чаша горчиво кафе и я отнесе в малката дневна, чиито стени бяха заети от лавици, отрупани с книги, а покрай старинната камина, облицована със зелени кахлени плочки, бяха наредени малък диван и няколко удобни стари стола.

Навън се бе спуснал непрогледен мрак и Холидей почувства в стаята да се прокрадва хлад. Запали огън в камината, отпусна се на един фотьойл, отпи от кафето и впери поглед в пламъците, които танцуваха около цепениците. Десетина минути по-късно огънят вече пламтеше весело, стаята се изпълваше с топлина, а вечерният хлад отстъпваше пред жизнерадостния танц на пламъците.

Погледът на Холидей се насочи към предмета, окачен на две кукички над камината, предмет, който блестеше примамливо на светлината на пламъците – меч на тамплиерите, който двамата с Пеги бяха открили в тайника в дома на чичо си Хенри в северозападната част на щата Ню Йорк. Мечът беше дълъг около осемдесет сантиметра, изработен от дамаска стомана с характерните за нея вълнообразни шарки, наподобяващи копринено моаре, а ефесът бе покрит със златна тел, под която бяха намерили онова кодирано послание. Седемстотин години по-рано този меч бе принадлежал на кръстоносец на име Гийом дьо Жизор. Същия меч бяха държали в ръцете си и Бенито Мусолини, и Адолф Хитлер. Той бе близък на мечта, с който преди по-малко от година Холидей бе убил човек. Смъртоносното оръжие, окачено над камината, беше Зефир, Мечът на западния вятър.

Преди двамата с Пеги да се впуснат в онова продължително търсене, довело ги до разкриването на множество загадки, Холидей имаше съвсем друго – категорично и абсолютно – отношение към историята. Фактите и датите, записани в учебниците, сякаш бяха издълбани върху камък и нищо не бе в състояние да промени отношението му към тях. Историческият му речник се състоеше все от думи като „категоричен“, „абсолютен“, „неоровержим“, „необратим“, „неизменен“ и прочее.

Нещата обаче се бяха променили. И тази промяна в отношението му към историята можеше да се сравни с тихо езерце, в чиито спокойни води някой е хвърлил шепа камъни, а може би с проглеждането на слепец, с появата на бял свят на новородено... или, в неговия случай, на меч.

Намирането на Меча на западния вятър в дома на чичо Хенри във Фредония бе променило живота не само на Холидей, но и на мнозина други. Ако не го беше открил, немалко хора – и добри, и лоши – щяха още да са живи. Някои от тях бяха намерили смъртта си от неговата ръка. Миналото на чичо Хенри бе променило бъдещето на Холидей, който бе поел по пътеката от недомлъвки и тайни, завършила с окачването на меча над камината в дома му.

Отношението му към тамплиерите и тяхната история се бе променило. Преди време беше учил курсантите си в академията, че това древно братство не заслужава нещо повече от бележка под линия в средновековните хроники, че едва ли е представлявало нещо повече от шайка безработни рицари, превърнали се от рутieri, обирджии по пътищата, грабили поклонниците, пътуващи към Йерусалим, в икономическа сила, покрила като облак територията на цяла Европа през XIII век.

Учил бе курсантите си, че империята на тамплиерите е рухнала в един-единствен ден – петък, 13 октомври 1307 г., когато френският крал Филип IV и папа Климент издали заповед за арестуването на всички тамплиери на територията на Франция, последвано от конфискацията на цялото им имущество.

Останалите европейски държави бързо последвали примера на Франция, тъй като открили в него лесен начин да се отърват от непосилното бремене на кралските дългове към банките, контролирани от тамплиерите. Съгласно официалната история тамплиерите просто изчезнали безследно като метеор, прекосил за кратко небосклона. Холидей бе преподавал всичко това като неоспорим факт. Оказа се, че не е бил прав.

В онзи съдбоносен ден на 1307 г., когато палачите на крал Филип отсекли главите на хиляди тамплиери, те пропуснали да отсекаат и техните пипала, така да се каже. Рицарите, или поне по-

голямата част от тях, били избити, но счетоводителите им – предимно цистерциански монаси – оцелели. В края на Втората световна война Германия била в руини, но когато димът над тях се разсеял, хората, които управлявали влаковете, ръководели уличното движение, преподавали в училищата, отново се върнали към заниманията си... В Съединените щати например президентите идват и си отиват на всеки четири или осем години – досущ като въртяща се врата на входа на някоя сграда, но бюрократите остават. Същото се случило и с тамплиерите.

Много преди крал Филип да издаде своя едикт, по-нисшите ешелони на Ордена на тамплиерите съзрели надвисналата опасност и взели мерки да я избегнат. Променили тихомълком завещанията си, сключили фиктивни сделки за покупко-продажба, а нотариалните актове за земите и замъците им с вписани в тях други имена, както и разписки за огромни парични суми, се озовали в ръцете на хора, които никой не можел да свърже с тях и които живеели далеч от лапите на крал Филип и неговите английски братовчеди. Няма нищо случайно в обстоятелството, че човекът, изобретил двустранното счетоводство, е бил монах. Не след дълго идеята счетоводството да се води в две отделни книги започнала да се прилага навсякъде.

Когато арестувал тамплиерите, Филип конфискувал цялата видима част от тяхното богатство, но невидимата била пренесена далеч от властта му. Както казал Жак дьо Моле, последният официално избран велик магистър на Ордена на тамплиерите, преди да бъде изгорен на кладата през 1314 г.: „Най-добрият начин да запазиш една тайна, е да забравиш, че тя съществува“. Именно това направили тамплиерите.

В продължение на седемстотин години те се криели зад различни имена и самоличности, а богатствата им достигнали неимоверни мащаби, удвоявайки се, учетворявайки се, умножавайки се с течение на времето, за да проникнат във всяка сфера от икономиката и в живота на всяка държава по света.

Мощта на това богатство, консолидирана в една обща сила, би била почти неустоима, би била в състояние с лекота да събори всяко правителство на света. Изковано в един могъщ чук, влиянието, произтичащо от богатството на тамплиерите, било в състояние да донесе неизброими добрини или да причини невъобразими злини. То станало ключ към постигането на царството небесно или към отварянето на пламтящите двери на ада.

И този ключ се криеше в малкия, изцапан с кръв бележник, който сега лежеше заключен в едно чекмедже на бюрото в кабинета на подполковник Джон Холидей. Бележникът беше дар от бивш свещеник на име Хелдер Родригеш, умрял в ръцете на Холидей на Корву, един от Азорските острови.

Този дар обаче Холидей бе получил срещу едно условие: използвай го мъдро, използвай го за добро или изобщо не го използвай. Съкровището на тамплиерите, което Родригеш бе разкрил пред Холидей и Пеги в онзи буреносен, дъждовен ден на острова, бе наистина огромно, а тайната, скрита в окървавения бележник, струваше милион пъти повече. Неонацистът Аксел Келерман бе посветил на разкриването на тази тайна живота си, прекъснат от Евър, Меча на източния вятър. Заради нея на една тъмна уличка в Йерусалим бе загинал и анонимният убиец от Содалитиум Пианум, или Братството на Пий, организация, която играеше ролята на службата за контрашпионаж на Ватикана.

Всички тези неща стояха зад решението на Холидей да напусне Уест Пойнт. Той добре знаеше, че опасността, произтичаща от бележника на Родригеш, не е отминала, затова не искаше да излага на риск живота на своите възпитаници и колеги в Уест Пойнт. Грозеше ли го опасност, предпочиташе да се изправи сам срещу нея.

Холидей се унесе, стоплен от огъня в камината, и не след дълго потъна в дълбок сън. Когато се събуди, навън започваше да се разсъмва и първите розови лъчи на слънцето галеха върховете на дърветата по Джийс Пойнт и река Хъдсън. Цепениците в камината се бяха превърнали в студена пепел и ставите на Холидей го боляха след нощта, прекарана във фотьойла. Нещо го бе събудило. Някакъв звук. Примигна и вдигна ръка, за да погледне стария ролекс, който бе наследил от чичо си Хенри. Шест без десет. Утринната тръба щеше да прозвучи след цели четиресет минути.

Надигна се от креслото и прекоси стаята, за да отиде до прозореца, който гледаше към улицата. Навън видя синьо такси от Хайланд Фолс, спряло пред дома му с работещ двигател. От колата слезе някакъв човек и тръгна по алеята към дома му. Единственият му багаж беше ръчна чанта.

Холидей мигом разпозна красивия мургав младеж. Това бе Рафи Вануну, израелският археолог, с когото двамата с Пеги се бяха сприятелили в Йерусалим. От това разстояние му се стори, че Вануну изглежда в добро здраве и отлична форма, единственото свидетелство за тежкия побой, от който бе оцелял, беше лекото му накуцване. Изражението на лицето му обаче бе мрачно. Вануну изкачи стъпалата пред къщата, замаяйки леко десния си крак. Холидей отиде до входната врата и я отвори широко.

– Рафи! – каза той. – Каква изненада! Какво, за бога, правиш тук?

– Пеги изчезна! – отвърна археологът. – Отвякоха я!